

هفت روز در خشان در جنبش کارگری آلمان روز شمار یک مبارزه: اعتصاب کارگران اُپل

نصرت تیمورزاده

کمپانی فولکس واگن در سال ۲۰۰۳ مبلغ ۱/۱ میلیارد یورو سود خالص داشته است. حکومت ائتلافی سوسیال-دمکرات و سبزها با طرح " هارتز- ۴" (Hartz-4) که یاد آور سیاست کار اجباری نازی ها، منتها در یک شرایط تغییر یافته بود، جبهه دیگری را بر علیه بی کاران گشودند. مجموعه تهاجمات فوق سبب به وجود آمدن مبارزات توده ای در شکل تظاهرات دوشنبه ها تجلی یافت. در این تظاهرات ها که هر دوشنبه در بیش از ۲۲۰ شهر آلمان صورت می گرفت، تعداد ۱۵۰ تا ۲۰۰ هزار نفر شرکت می کردند.

اوج این مبارزات خود را در تظاهرات دوم اکتبر ۲۰۰۴ با شرکت بیش از ۷۵ هزار نفر و سوم اکتبر با بیش از ۳۵ هزار نفر در شهر برلین نمایان ساخت.

در ۲۲ اوت ۲۰۰۴ هیأت مدیره اُپل یک طرح ۲۲ ماده ای را به عنوان سند پایه ای مذاکرات خود با شورای کارخانه که در ماه اکتبر باید انجام گیرد اعلام نمود. این سند به قول کارگران اُپل، "اعلام جنگ کارفرما بر علیه کارگران" می باشد. افزایش ساعات کار تا ۴ ساعت بدون اضافه دست مزد، کاهش ایام مرخصی، از بین رفتن مزد اضافی در آخر هفته و روزهای تعطیلی و ... بخشی از مضمون سند اعلام جنگ هیأت مدیره اُپل بود. با توجه به تجربه تظاهرات سرتاسری کارگران دایملر- کرایسلر در تمام آلمان در ماه یولی، جهت جلوگیری از اعتصاب عمومی و هم بسته مجموعه کارگران اُپل در شهرها و کشورهای گوناگون، سند عنوان می کند که در کارگاه های مختلف اُپل، با توجه به وضعیت ویژه آن کارگاه، قراردادهای متفاوت بسته خواهد شد. هیأت مدیره اُپل با این تاکتیک در نظر دارد هم از مبارزات سرتاسری کارگران اُپل ممانعت به عمل آورد و هم کارگران را در مقابل همدیگر قرار دهد.

در روزهای دوم و نهم سپتامبر، حدود ۴۵۰ نفر از کارگران شیفت شب در کارگاه شماره ۴ اُپل شهر بوخوم با استفاده از نیم ساعت استراحت خود، مستقل از شورای کارخانه، در مقابل در ورودی کارگاه جمع شده و به تبادل نظر می پردازند. این کارگران در تجمع ۹ سپتامبر خود، نامه ای خطاب به نمایندگان خود که "نمایندگان مورد اعتماد" (Vertrauensleute) نامیده می شوند نوشته و خواستار می شوند که: «در مقابل اعلام جنگ هیأت مدیره اُپل، این نمایندگان نیز تدارک مبارزات سرتاسری در اُپل را سازمان دهی نموده و در عین حال با کارگران فولکس واگن که در جریان پیش برد مبارزه هستند، اعلام همبستگی نمایند».

در ۱۸ سپتامبر، مجمع عمومی کارخانه اُپل در بوخوم تشکیل جلسه داد. در این جلسه نزدیک به ۴۰۰۰ نفر از کارگران شرکت نموده بودند. دستور جلسه بحث در مورد طرح ۲۲ ماده ای اعلام جنگ هیأت مدیره اُپل بود. در مقابل در ورودی سالن شعار: "تمام کارگران جنرال موتورز متحداً بر علیه طرح ۲۲ ماده ای" به چشم می خورد. نماینده ای از کارگران پشت میکروفن قرار گرفته و اعلام نمود که ما در این جلسه کارت زرد به هیأت مدیره نشان می دهیم (در این لحظه هزاران تن از کارگران دستان خود را با کارت زرد بالا بردند) و چنانچه در جلسه ۹/۲۹ هیأت مدیره و شورای کارخانه، طرح ۲۲ ماده ای پس گرفته نشود، ما کارگران کارت قرمز نشان خواهیم داد. کف زدن های ممتد، پاسخ کارگران

بحران ادواری نظام سرمایه داری که در اواخر سال های ۹۰ قرن گذشته در اکثر کشورهای متروپل سرمایه داری خود را نمایان ساخته بود، با گسترش سیاست نتولیرالی و جهانی شدن از یک سو و حمله به سطح معیشت کارگران و زحمت کشان و توده های مردم از سوی دیگر، حدت بیشتری یافته و نیروهای هرچه بیشتری را به صحنه مبارزات اجتماعی کشاند. مبارزات ضد جهانی شدن در سیاتل و جنوا، نمایش برجسته و پرقدرتی از این جنبش های اجتماعی بودند.

افزایش رقم بی کاری و گسترش فقر عمومی در آلمان به مثابه دومین کشور صنعتی جهان در سال ۹۸ به سقوط حکومت ۱۵ ساله ائتلافی دمکرات مسیحی ها و لیبرال های آزاد انجامیده و حکومت ائتلافی سوسیال - دمکرات ها و سبزها با پشتیبانی مالی و انسانی اتحادیه های کارگری آلمان با بیش از ۱۶ میلیون عضو، برنده انتخابات گردیدند. پائین آوردن رقم بی کاری رسمی در سال ۹۸، یعنی ۳/۵ میلیون (به طور واقعی نزدیک به ۶ میلیون) تا سال ۹۰ به کمتر از ۳ میلیون و در پایان دوره ۴ ساله حکومتی به زیر ۲/۵ میلیون نفر، وعده مرکزی انتخاباتی حزب سوسیال-دمکرات آلمان بود. اکنون که بیش از شش سال از حکومت ائتلافی سوسیال-دمکرات ها و سبزها می گذرد، به طور رسمی ۵/۴ میلیون نفر (به طور غیر رسمی نزدیک به ۸/۲ میلیون نفر) در آلمان بی کار هستند. جهت غلبه بر این معضل بزرگ، هجومی همه جانبه از جانب کارفرمایان و حکومت حامی آنان از اوائل سال ۲۰۰۴ بر علیه کارگران، زحمت کشان، بی کاران و مزد بگیران آغاز گردید.

در یولی ۲۰۰۴ کمپانی دایملر-کرایسلر (Daimler- Chrysler) حمله به وضع معیشت کارگران را آغاز نمود. طبق تصمیم مدیران این کارخانه، در واحد تولیدی زیندل فینگن (Sindelfingen) در جنوب آلمان به عنوان اولین قدم می بایستی نیم میلیارد یورو از مخارج (به زبان دیگر از حقوق کارگران) کاسته شود. در غیر این صورت این واحد تولیدی به شمال آلمان و یا به آفریقای جنوبی انتقال داده خواهد شد. کارگران واحدهای مختلف دایملر-کرایسلر در ۱۵ یولی دست به تظاهرات یک روزه در تمام واحدهای تولیدی این کمپانی در سرتاسر آلمان زده و به خصوص در جنوب آلمان در ۱۵ ماه جولای، اتوبان را مسدود نمودند. شورای کارخانه (که اعضایش قشر بالا و مرفه اتحادیه های کارگری بوده و حقوق شان را از اتحادیه دریافت می کنند) و کارفرما به توافق رسیدند که ۱۰٪ از حقوق مدیران کاسته شده و بقیه نیم میلیارد یورو از حقوق و مزد کارگران تأمین شود.

کمپانی زمینس به دنبال دایملر- کرایسلر اعلام نمود که کارگران می باید در هفته سه ساعت کار اضافی بدون دریافت اضافه مزد انجام دهند. با وجود مبارزات و اعتراضات کارگران و مزدبگیران، باز هم شورای کارخانه در مقابل مدیران زمینس زانو زد.

به دنبال آنها کمپانی فولکس واگن اعلام کرد که این کمپانی از سال ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۱ مقدار ۳۰ در صد مخارج خود را از طریق پائین آوردن دست مزد، حذف حقوق مرخصی و عیدی و بالا بردن ساعات کار، پائین خواهد آورد. توجه داشته باشیم که به عنوان مثال تنها ۱۱/۴٪ از درآمد ناخالص کمپانی در سال ۲۰۰۳ بابت حقوق و مزد پرداخت گردیده.

به سخن رانی پر شور و مبارزاتی این کارگر بود.

در تاریخ ۲۰۰۴/۱۰/۱۳ مدیران جنرال موتورز/ ایل اعلام کردند که طرح اخراج سازی ۱۲۰۰۰ کارگر را در کارخانه های مختلف ایل در نظر دارند که تعداد ۶ تا ۷ هزار نفر در آلمان بی کار خواهند شد. کارخانه ایل بوخوم بیشترین قربانی را خواهد داد. چرا که بنا به ادعای مدیریت ایل، بوخوم کم ترین میزان تولید را در سرتاسر اروپا دارد. و این تصادفی نیست که قرعه فال به نام بوخوم افتاده است، زیرا کارگران ایل در بوخوم، بیشترین تجربه و روحیه مبارزاتی را دارند و اعتصاب دو روزه آنان در سال ۲۰۰۰ هنوز در خاطره مدیران ایل زنده است و لذا در واقع از طریق تمرکز اخراج سازی در بوخوم، می بایستی جبهه مقاومت بوخوم درهم شکسته شود. برخلاف ادعای مدیریت ایل، واقعیت این است که رشد تولید و در نتیجه افزایش بهره کشی و کسب مافوق سود در تمام واحدهای ایل از جمله در بوخوم، سیر صعودی داشته است. به مفهوم دیگر تعداد کارگران دانمأ کمتر شده، ولی در مقابل میزان تولید بالا رفته است.

۲۰۰۴/۱۰/۱۴

حدود ۵۰۰ نفر از کارگران شیفت صبح از کارگاه شماره ۲ بوخوم، در سالن غذاخوری جمع شدند تا در مورد چگونگی مقابله با طرح مدیریت جنرال موتورز به بحث و تبادل نظر بپردازند. در نتیجه در این کارگاه ماشین ها به مدت ۲ ساعت از کار افتادند. از کارگاه شماره ۱ نیز نمایندگانی به این گرد هم آئی آمده بودند و قطع نامه ای با خود همراه داشتند. در این قطع نامه از جمله آمده بود: « ما کارگران شیفت ب اعتراض شدید خود را علیه طرح بی کار سازی ۱۲۰۰۰ نفر از کارگران ایل در اروپا اعلام می کنیم. ما به آنهایی که تصور می کنند این با آن کارگاه را می توانند ببندند، اعلام می کنیم که انگشتانتان خواهد سوخت. ما تمام شیفت ها و هم چنین کارگران فولکس واگن، کارگران و مزدبگیران کارشتات (Karstadt) را دعوت به مبارزه مشترک می کنیم تا طرح های مدیریت این کمپانی ها و مؤسسات، بدون هیچ اما و اگر با پس گرفته شده و از دستور کار خارج شود.»

در همین روز در مقاله ای در روزنامه " آدرخش " (Blitz) (روزنامه کارگران و کارکنان ایل) آمده بود: « برای آغاز مبارزه زود نیست. اگر ما هنوز صبر کنیم، آقایان در دیترویت (Detroit) در انگلستان و دفتر مدیریت جنرال موتورز در اروپا) فکر می کنند که هر کاری خواستند می توانند با ما انجام دهند، ولی ما اجازه نخواهیم داد که ما را مانند گوسفندان به سلاخی ببرند.»

در همین روز در ساعت ۶ بعد از ظهر در شهر روسلهایم (Rüsselsheim) آلمان نیز کارگران ایل گرد هم آئی های متفاوتی را برگزار کردند.

در حالی که کارگران پیشرو به طور فعال سازمان دهی یک اعتصاب مستقل سراسری را تبلیغ می کردند، بخشی از کارگران و شورای کارخانه، تبلیغ سیاست صبر و انتظار را می نمودند. پیشنهاد تظاهرات سرتاسری کارگران فلزکار در روز سه شنبه ۱۰/۱۹ در سرتاسر اروپا با استقبال عمومی روبرو گردید.

و بالاخره از ساعت ۳ بعد از ظهر در دو کارگاه ایل بوخوم، کارگران دست از کار کشیده و در نتیجه تولید را متوقف کردند.

وزیر اقتصاد آلمان و نخست وزیر ایالت نورد راین وستفالن، به محل کارخانه ایل بوخوم آمده و کوشش می کنند که کارگران را متقاعد سازند که دست از اعتصاب بردارند. ولی این کوشش ها با مقاومت کارگران روبرو شده و پاسخ منفی دریافت می دارند.

از ساعت ۶ بعد از ظهر نزدیک به سه هزار نفر از کارگران در مقابل در ورودی ایل تجمع کرده و به طور عملی به استثنای یکی دو بخش کوچک، تولید متوقف می گردد. " نمایندگان مورد اعتماد" از کارخانه ایل در شهر کایزرزلاوترن (Kaiserslautern) - ۳۵۰ کیلومتری بوخوم) آلمان خود را به بوخوم رسانده و اعلام همبستگی می نمایند.

حزب مارکسیست-لنینیست آلمان، با انتشار اعلامیه ای، ضمن پشتیبانی از اعتصاب کارگران ایل، تمام کارگران آلمان و توده های مردم و شرکت کنندگان در تظاهرات روزهای دوشنبه را به حمایت از کارگران ایل دعوت نموده و اعلام می نماید که حزب کلیه

امکانات خود را در خدمت این مبارزه قرار خواهد داد.

پیشنهادات گوناگون در مورد چگونگی ادامه اعتصاب بیان می گردد. نقطه گرهی این است که اعتصاب را چه ارگانی باید هدایت کند؟ شورای کارخانه نمی خواهد و نمی تواند از عهده این کار برآید. چرا که طبق قانون، کارگران اجازه اعتصاب در فاصله قرارداد منعقد شده بین کارفرما و اتحادیه را ندارند و البته کارفرما اجازه دارد در همین فاصله به عناوین مختلف کارگران را اخراج و یا بی کار سازد. و مهمتر از همه این که شورای کارخانه، بیش از آن که نماینده منافع کارگران باشد، نماینده اشرافیت کارگری رهبری اتحادیه ها و ارگان سازش طبقاتی است. راهی که برای کارگران باقی می ماند این است که خود به طور مستقل، کمیته اعتصاب تشکیل داده و کوشش نمایند که اعتصاب را به سرتاسر کمپانی جنرال موتورز گسترش دهند.

از آنجائی که این اعتصاب " غیر قانونی " است، لذا کارگران در مدت اعتصاب مزدی دریافت نکرده و صندوق اعتصاب اتحادیه نیز پولی در اختیار اعتصاب کنندگان قرار نخواهد داد.

کارگران اعلام می دارند با وجود تمام مشکلات و فشارهای وارده، اعتصاب خود را تا زمانی که طرح مدیریت از دستور خارج نشود ادامه خواهند داد.

این تصمیم جسورانه نقطه آغاز اعتصاب ۷ روزه ای است که کارگران ایل در مقابل بزرگ ترین کمپانی اتومبیل سازی جهان سازمان می دهند. در این لحظه با شکوه، کارگران با پشت کردن به رهبران سازش کار اتحادیه و شورای کارخانه، خود سرنوشت خود را در دست می گیرند. ۷ روز مبارزه و مقاومت با شکوه، ۷ روز همبستگی مردم با کارگران اعتصابی نه تنها در آلمان، بلکه در سرتاسر اروپا، ۷ روزی که قدرت بی نظیر طبقه ای را نشان داد که نمی خواهد به مانند " گوسفندان " به سلخ، کشیده شود.

در همین روز اعلام شد که جهت حمایت از کارگران ایل، کمیته پشتیبانی از اعتصاب در ساعت ۸ شب تشکیل جلسه خواهد داد. کارگران ابتکارات خود را به کار می اندازند. کمیته های مختلف تشکیل می گردد. کمیته ای که وظیفه دارد با شکستن سد محافظین کارخانه، کارگران شیفت های دیگر را به داخل کارخانه بیاورد. کمیته ای به دنبال تهیه میکروفن و برپائی تریبونی در مقابل در کارخانه برای این که هر کارگری به طور آزادانه در پشت میکروفن قرار گرفته و نظرات خود را بیان نماید. کمیته ای وظیفه یافته است که آن بخش هایی را که هنوز دست از کار نکشیده اند، با بحث های اقناعی به صفوف اعتصاب فرا بخواند. کمیته ای وظیفه ی ارتباط با سایر مبارزات جاری در جامعه را به عهده می گیرد.

کارگری پشت میکروفن قرار گرفته و اعلام می دارد: « ما همه از یک طبقه هستیم و نباید بگذاریم که بین ما تفرقه به وجود آورند ... حتا اگر در این مبارزه پیروز نشویم ... بدون مبارزه تسلیم نخواهیم شد. ما تسلیم کارفرمایان نخواهیم شد، حتا اگر این اعتصاب ۵،۴ و یا شش هفته ادامه یابد. بهتر است ۴ یا ۶ هفته مزد دریافت نداریم تا این که بعد از ۲ سال به عنوان بی کار در کنار خیابان بنشینیم.»

کارگری از کارخانه کروپ در شهر بوخوم پشت میکروفن قرار گرفته و می گوید: « من به طور ناگهانی تصمیم گرفتم اینجا بیایم. ما در کارخانه خودمان از طریق رادیو اخبار شما را دنبال می کردیم، وقتی شنیدیم که در اینجا باید ۴۰۰۰ کارگر بی کار شوند، با خود گفتیم امیدواریم که آنها اعتصاب کنند. در روزهای بعد من تمام کوشش خود را خواهم کرد که حمایت کارگران کروپ را در بعدی وسیع از مبارزه شما جلب نمایم.» کارگری از ایل شهر روسلهایم که خود را به بوخوم رسانده بود (فاصله دو شهر حدود ۱۵۰ کیلومتر است)، پشت میکروفن قرار گرفته و اعلام کرد: « من در این لحظه از روسلهایم خبری ندارم، ولی امیدوارم که آنها نیز دست به اعتصاب بزنند. اینجا عالی است، همین طور هم باید باشد، تمام امیدم این است که در روسلهایم هم تولید متوقف شود و تمام.»

کارگر دیگری از ایل روسلهایم پشت میکروفن اعلام نمود: « من تعجب می کنم که کارگران روسلهایم هنوز به خیابان نریخته اند. چرا که ما همیشه با مبارزات سایر کارگران خود را هم بسته احساس می کردیم. من فکر می کنم که شورای کارخانه کوشش می کند کارگران را از آمدن به خیابان بر حذر دارد. کوشش آنها این است که کارخانه های مختلف ایل را بر علیه هم بشورانند.»

کارگر دیگری پشت میکروفن قرار گرفته و می گوید: «بیش از ۱۰ سال است که ما از

کشورهای دیگر دست به اعتصاب خواهند زد یا نه؟ تصمیم گرفته می شود که کمیته ویژه ای در تماس دائم با سایر کارخانه ها قرار گرفته و آنها را دعوت به اعتصاب نماید.

در همین روز مدیریت ایل در شهر روسلزهیم (در ۱۵۰ کیلومتری بوخوم) تحت عنوان کم کردن اضافه کاری، بخش اعظم کارگران را به خانه هایشان فرستاد. این تاکتیک جهت جلوگیری از تجمع کارگران در کارخانه و ممانعت از تماس کارگران بوخوم با کارگران روسلزهیم انجام گرفت تا کارگران به علت تعطیلات آخر هفته، نتوانند با هم تماس گرفته و تصمیم گیری نمایند.

در همین روز دومین پیام حزب مارکسیست_لنینیست آلمان، خطاب به کارگران ایل و کارگران سراسر آلمان در مقابل در ورودی کارگاه شماره ۱ خوانده شد. آنان در این پیام، ضمن « ستایش مقاومت برجسته کارگران ایل»، اعلام نموده بودند که « تمام کوشش خود را به کار خواهند برد تا جبهه پشتیبانی از اعتصاب، وسعت بین المللی پیدا کند و مجموعه کارگران جنرال موتورز در پشتیبانی از مبارزه کارگران ایل بوخوم به حرکت درآیند». آنان در عین حال با افتتاح شماره حساب ویژه ای، تمام کارگران و توده های مردم را به پشتیبانی مالی از کمیته اعتصاب و به طور مشخص شعار " حقوق یک ساعت کار برای کمک به کارگران ایل" را مطرح کرده بودند.

در همین روز اعلام شد که مدیریت ایل قصد دارد به وسیله هلی کوپتر لوازم یدکی مورد نیاز کارخانه ایل در آنتورپن (Antwerpen) بلژیک را به آنجا ارسال نماید. اولین نشانه-ها از تأثیر خوابیدن ماشین ها در بوخوم خود را نمایان می ساختند. کارگران بلافاصله کمیته هایی را جهت جلوگیری از خروج لوازم یدکی از محل کارخانه تشکیل داده و این کمیته با تعویض هر شیفت به کمیته بعدی انتقال داده می شد.

کارگران کارخانه (Johnson Central) در بوخوم که جهت اعلام همبستگی به محل ایل آمده بودند، اعلام کردند که کارخانه مزبور که صندلی برای ماشین های ایل می سازد، به علت اعتصاب کارگران ایل تعطیل گردیده است.

در همین روز تعدادی از شاگردان مدارس به همراه برخی از معلمان خود از فرصت روز آخر مدرسه قبل از تعطیلات پائیزی استفاده کرده، به تمام کلاس های مدارس مختلف مراجعه کرده و اقدام به جمع آوری امضاء در اعتراض به بی کار سازی کارگران ایل نموده و لیست ۵۰۰ امضاء جمع آوری شده را توسط یک هیأت نمایندگی به محل کارخانه ایل ارسال نموده و تحویل کمیته اعتصاب دادند. آنان با نقل قولی از برتولد برشت: «کسی که مبارزه می کند، ممکن است شکست بخورد، کسی که مبارزه نکند از هم اکنون شکست خورده است»، همبستگی خود را با کارگران اعلام کردند. کارگری که در مقابل یکی از دروازه های ایل ایستاده و عضو کمیته حفاظت از در خروجی بود، هنگامی که فرزند خود را در میان هیأت نمایندگی دانش آموزان مشاهده نمود، او را در آغوش گرفت. اشک شوق و افتخار از چشمان پدر و پسر سرازیر گردید. این صحنه شکوهمند با احساسات پر شور و دست زدن های کارگران اعتصابی روبرو گشت. دانش آموزان در جمع بندی از آکسیون خود اعلام کردند: «آنچه را که ما در جریان این ملاقات یاد گرفتیم، بسیار فراتر از آن چیزی بود که در مدرسه می توانستیم آموزش ببینیم، چرا که در مقابل کارخانه ایل، زندگی واقعی جریان داشت.»

ساعت ۶ بعد از ظهر در تارنمای اتحادیه فلزکاران اروپا، فراخوان این اتحادیه منتشر شد که

اضافه حقوق صرف نظر کردیم، با این بهانه که کار خود را از دست ندهیم، ولی اکنون بعد از ۱۰ سال چی؟ باز هم به ساز صاحبان کارخانه برقصیم؟ مسأله فقط این نیست که ما ۱۰ هزار نفر بی کار می شویم، علاوه بر آن نزدیک به ۴۰ هزار نفر دیگر وابسته به کار ما هستند».

"کمیته حمایت از اعتصاب" که در خارج از کارخانه به وجود آمده است، چادری در مقابل در کارخانه برپا نموده و از طریق رساندن چای، قهوه، شیرینی و غذا، بدون لحظه ای استراحت، کارگران را تشویق به ادامه اعتصاب می نماید.

۲۰۰۴/۱۰/۱۵

اتحادیه زنان بوخوم " شجاعت" (Courage) که زنان عضو حزب مارکسیست_لنینیست آلمان در آن فعال هستند) با ارسال پیامی که توسط نمایندگانشان از پشت میکروفون قرائت شد، اعلام کردند که از این لحظه اتحادیه آنان از طریق آماده کردن چای، قهوه، شیرینی و ساندویچ از مبارزات کارگران ایل پشتیبانی خواهند نمود. این پیام با استقبال شایان کارگران اعتصابی روبرو گشت.

در همین روز " کمیته حمایت از اعتصاب کارگران ایل" در جلسه خود قطع نامه ای را تصویب نمود. در این قطع نامه آمده است: «ما سی نفر از زنان و مردان شهرهای بوخوم، هاتینگن، ویتن (Bochum, Hattingen, Witten) که "کمیته همبستگی با کارگران ایل" را به وجود آورده ایم، اعلام می داریم مبارزات کارگران ایل را در تمام محل هایی که حضور داریم، در بین همسایگان مان، در خانواده، در محل کار، با خواربار فروشی ها، با نانوائی ها، با قصابان و ... مطرح ساخته و حمایت آنان را جلب کنیم. ما هم چنین از طریق آماده کردن قهوه و ساندویچ و جمع آوری پول، کمیته اعتصاب را حمایت نموده و کوشش خواهیم کرد که جنبش تظاهرات دوشنبه ها را برای حمایت از کارگران ایل بسیج نمائیم. به همین مناسبت همه را در ساعت ۵ بعد از ظهر ۱۰/۱۵/ به یک مارش خیابانی در شهر بوخوم فرما می خوانیم. تمام گوش ها باید بشنوند و تمام چشم ها باید ببینند که ما آماده نیستم شاهد آن باشیم که اخراج های دسته جمعی صورت گیرد».

هیأتی که از شهر اِسِن (Essen) از کارخانه " ویدیا و کانه" (Widia u. Kane) خود را به بوخوم رسانده بودند، در پشت میکروفون قرار گرفته و اعلام کردند: « تمام منطقه رُوَر (Ruhrgebiet) صنعتی ترین منطقه در مرکز آلمان) چشمانشان را به شما دوخته اند. ما خوش حال هستیم که شما خود امر خود را در دست گرفته اید، مبارزه شما، مبارزه همه ماست ...».

شیفت صبح ایل که در ساعت ۶/۳۰ صبح به محل کارخانه آمده بودند و تعدادشان به حدود ۱۰۰۰ نفر می رسید، در جلو کارخانه اجتماع کرده و اقدام به رأی گیری نموده و تصمیم گرفتند که اعتصاب را ادامه دهند.

" کمیته حمایت از اعتصاب کارگران ایل" با ارسال پیامی به تیم فوتبال بوخوم (که در لیگ دسته ای اول آلمان بازی می کنند) درخواست نمود که این امکان را فراهم آورند که کارگران ایل در مسابقه فوتبال روز آینده بین تیم های بوخوم و روستوک در استادیوم حضور به هم رسانده و مسائل خود را مطرح کنند. در عین حال از بازی کنان تیم فوتبال بوخوم درخواست نموده بود که با مراجعه به محل کارخانه، همبستگی خود را با کارگران اعتصابی اعلام نمایند.

در همین روز در مقابل در شماره ۱ کارخانه، یکی از اعضای شورای کارخانه در پشت میکروفون اعلام نمود: «کسانی که در این تصورند که می توانند کنسرن با عظمتی مانند جنرال موتورز را به زانو در بیاورند، در توهم به سر می برند» کارگران با هو کردن های ممتد او را مشایعت نمودند. به دنبال سخنان وی، کارگری پشت میکروفون قرار گرفته و اعلام نمود: « ما خود تصمیم می گیریم به جنگ چه کسی برویم!».

راننده کامیونی که از بلژیک آمده بود، با قرار گرفتن در پشت میکروفون اعلام نمود که تولید در شهر آنتورپن (Antwerpen) بلژیک به علت اعتصاب کارگران متوقف شده و کارگران آنتورپن در تظاهرات سرتاسری کارگران فلز کار اروپا در روز سه شنبه شرکت خواهند کرد.

بحث مرکزی در میان کارگران ایل بوخوم این است که آیا کارگران ایل در سایر شهرها و

تولید می کردند. از این رو هندرسون مدیر جنرال موتورز در اروپا تهدید نمود چنانچه کارگران در سر کار خود حاضر نشوند، احتمال این که کارخانهٔ آپل بوخوم کاملاً بسته شود، بسیار زیاد است. تهدید مدیریت جنرال موتورز با مقاومت و عکس العمل شدید کارگران اعتصابی و کمیته های پشتیبانی از مبارزات آپل روبرو گشت. در ساعت ۶/۳۰ بعد از ظهر در کارگاه شماره یک، قطع نامه ای در جواب به تهدیدات مدیر جنرال موتورز به تصویب اعتصاب کنندگان رسید. در این قطع نامه از جمله آمده بود: «ما از طریق مطبوعات مطلع شدیم که مدیر جنرال موتورز در اروپا اعلام کرده است که چنانچه کارگران آپل به کار باز نگردند، آپل بوخوم بسته خواهد شد. ما در مقابل این تهدیدات تسلیم نگشته و بر دامنهٔ مبارزات خود افزایش خواهیم داد. ما اجازه نخواهیم داد که کارخانهٔ آپل نه تنها در بوخوم، بلکه در هیچ کجا بسته شود. ما یک سنت از مزد خود صرف نظر ننموده و تا زمانی که خواسته های ما برآورده نشوند به سر کار باز نخواهیم گشت». اعتصاب کنندگان همچنین فشارهایی را که از جانب مقامات دولت آلمان، جناح راست اتحادیه و بخشی از شورای کارخانه جهت پایان دادن به اعتصاب وارد می شود، رد نموده و اعلام کردند که: «ما خود در مورد چگونگی ادامهٔ اعتصاب مان تصمیم خواهیم گرفت».

موج پشتیبانی از کارگران اعتصابی، لحظه به لحظه گسترش می یابد. تا این لحظه نزدیک به ۶۰ پیام پشتیبانی از کارخانه ها و مؤسسات گوناگون، احزاب و سازمان های کمونیستی، چپ و مترقی در آلمان و سایر کشورهای اروپائی، از آرژانتین، برزیل، هند، ترکیه، اکوادور، سوئد و ... به کمیتهٔ اعتصاب ارسال شده است.

در همین روز نمایندگان کارگران مرسدس بنز از شهر مانهایم، کارگران کارخانهٔ فورد از کُلن، نمایندگان کارگران فولکس واگن در شهر کاسل و نمایندگان کارگران معادن به محل کارخانهٔ آپل آمده و پیام های پشتیبانی خود را قرائت نمودند.

کارگری که جزو هیأت نمایندگی کارگران مرسدس بنز بود، پشت میکروفن قرار گرفته و اعلام کرد: «ما در ماه جولای از طریق یک تظاهرات سرتاسری در مجموعهٔ کنسرن دایملر کرایسلر (Daimler Chrysler) هجوم صاحبان کنسرن را جهت بالا بردن ساعات کار در هم شکستیم. این مبارزهٔ بسیار خوبی بود، ولی کافی نیست. ما مبارزات شما را با دقت تمام دنبال می کنیم و خود را با شما همبسته می دانیم». در تمام مدت بعد از ظهر یک شنبه، گروه های مختلف مردم در حالی که با خود قهوه و شیرینی داشتند، به محل کارخانه آمده و بعد از ظهر خود را با کارگران اعتصابی گذراندند.

در این روز حزب مارکسیست - لنینیست آلمان، با انتشار اطلاعیه ای تحت عنوان "جبههٔ اعتصاب آپل بوخوم هم چنان ایستادگی می کند" به زبان های آلمانی، انگلیسی، فرانسوی و پرتغالی به تشریح خواسته های اعتصاب کنندگان پرداخت. در این اطلاعیه آمده است که: «کارگران هر شیفت با حضور در محل کارخانه، بست های اعتصاب را از شیفت ماقبل خود تحویل گرفته و اعتصاب را ادامه می دهند. بحث و تبادل نظر در تمام مدت بین کارگران ادامه دارد. ادامهٔ اعتصاب در آپل بوخوم اهمیت ویژه ای جهت گسترش اعتصاب به سرتاسر کنسرن جنرال موتورز دارد. از این رو کمیتهٔ کارگری حزب ما به طور فعال در سازمان دهی اعتصاب شرکت کرده و پیش نهاد، تجربیات و دانسته های حزب در مقابله با توطئه ها و تاکتیک های مدیران کنسرن را در اختیار کارگران اعتصابی قرار می دهد. موضع مبارزاتی کارگران آپل، فاکتور بسیار مهمی در تصمیم گیری اتحادیهٔ فلزکاران اروپا جهت برگزاری اکسیون سرتاسری در ۲۰۰۴/۱۰/۱۹ در مقابل کارخانه و مؤسسات جنرال موتورز به شمار می آید. از این رو مبارزهٔ اتحادیهٔ فلزکاران اروپا بر علیه این کنسرن بین المللی، می یابستی به مثابهٔ نشانه ای از قدرت مبارزاتی بین المللی کارگران فلزکار در نظر گرفته شده و لذا بدون شک با توطئه ها و فشارهای سرمایه داران و دولت های حامی آنان مواجه خواهد شد، از این رو ضروری است که مبارزهٔ کارگران فلز کار را با مبارزهٔ توده های مردم بر علیه حکومت های کشورهای اروپائی پیوند داد. لذا ما بدین وسیله تمام کمونیست ها، کارگران و توده های مردم را به پشتیبانی از اعتصاب مستقل کارگران آپل بوخوم فرا می خوانیم».

امروز در عین حال اعلام شد که مدیریت جنرال موتورز، فردا دوشنبه ۲۰۰۴/۱۰/۱۸ در شهر روسلزهیم با شورای کارخانه گفتگو خواهند کرد. این امر نشانهٔ آن است که مدیریت جنرال موتورز جرأت برگزاری این جلسه را در شهر بوخوم ندارد.

در آن تمام کارگران فلزکار اروپا را به تظاهرات در روز سه شنبه ۱۹ اکتبر در تمام شهرهایی که کمپانی جنرال موتورز، کارخانه و یا هرگونه مؤسسه ای دارد، فرا خوانده بود. در این اطلاعیه آمده است: «... که نمایندگان اتحادیه های فلزکاران از بلژیک، آلمان، لهستان، پرتغال، اسپانیا، سوئد و انگلستان در جلسهٔ روز ۱۴ اکتبر خود در فرانکفورت تصمیم گرفتند که در اعتراض به سیاست مدیران جنرال موتورز و در پشتیبانی از اعتصاب کارگران آپل، در روز سه شنبه ۱۹ اکتبر یک اکسیون سرتاسری در تمام شهرهای اروپا که جنرال موتورز مؤسسات تولیدی، پژوهشی و اداری دارد، برگزار نماید...». آنان هدف از اکسیون خود را: «... اعتراض به بی کار سازی های دسته جمعی، و مقابله با توطئه های بی شرمانه ی مدیریت جنرال موتورز جهت ایجاد تفرقه بین کارگران در کشورهای مختلف و همچنین نشان دادن وحدت مبارزاتی خود...» اعلام نمودند. آنان در پایان فراخوان خود، ذکر کرده بودند که این اکسیون تحت شعار: «متحد در هم بستگی، هم بسته در اتحاد» انجام خواهد گرفت.

مطبوعات و وسایل ارتباط جمعی و مقامات دولت آلمان از طریق طرح سئوالاتی از این نوع که اعتصاب مرزهای قانونی را خدشه دار می کند، تهاجم به کارگران را آغاز کردند. کارگران نیز در جواب می گویند: «اگر بی کار سازی ۱۲ هزار کارگر قانونی بوده، ولی اعتصاب جهت مقابله با آن غیر قانونی است، در این صورت باید مبارزهٔ وسیعی را در سطح جامعه جهت گسترش و تعمیق حقوق دمکراتیک دامن زد و قبل از همه باید شعار: "قانونی بودن حق اعتصاب" مورد بحث قرار گرفته و مبارزه جهت عملی نمودن آن را به مثابهٔ بخشی از اعتصاب کنونی خود در نظر بگیریم».

۲۰۰۴/۱۰/۱۶

با سپری شدن سه روز از اعتصاب قهرمانانهٔ کارگران آپل و آشکار شدن نتایج آن، و قدرت عظیم کارگران، دولت آلمان، مدیران آپل، رهبران سازش کار اتحادیهٔ فلزکاران آلمان و جناح راست شورای کارخانه فشار خود را به کارگران جهت پایان دادن به اعتصاب افزایش دادند. خبرگزاری غرب آلمان به دروغ از قول یکی از اعضای شورای کارخانه (که اسمش را نیز عنوان نکرد) اعلام نمود که روز دوشنبه ۲۰۰۴/۱۰/۱۸ اعتصاب پایان یافته و کارگران به محل کار خود باز خواهند گشت. اعلام این خبر با عکس العمل خشمگین کارگران روبرو شده و آنها اتومبیل حامل گزارشگر این خبرگزاری را محاصره کرده و وی را مجبور نمودند که تکذیب این خبر را از طریق خبرگزاری مزبور اعلام نماید. کارگران در عین حال اعلام کردند که هیچ یک از اعضای شورای کارخانه اجازهٔ دادن فراخوان جهت پایان اعتصاب را ندارند. کارگران می گویند: «این اعتصاب را ما خود آغاز کرده ایم و در مورد خاتمهٔ آن نیز خودمان تصمیم می گیریم».

از همین روز تمام بخش های آپل در شهر روسلزهیم غیر از بخش فشار قوی خوابیده است. تمام کوشش های مدیریت آپل برای این که آنتورپن بلژیک و آیزناخ آلمان، وسایل یدکی از بوخوم دریافت دارند، با شکست روبرو شده و کامیون های حمل وسایل یدکی در محوطهٔ آپل در بوخوم بدون حرکت مانده اند.

در تمام روز میکروفن آزاد دائماً در اختیار کارگران بوده و هر کارگری نظرات خود را از پشت آن اعلام می دارد. یکی از کارگران که در پشت میکروفن قرار گرفته بود اعلام کرد: «ما با این اعتصاب چند هفته مزد خود را از دست می دهیم، ولی صاحبان جنرال موتورز هر روز ۳۰ میلیون یورو از دست می دهند، آنها این خسارت را نخواهند توانست تحمل کنند». در ساعت ۲/۴۵ بعد از ظهر روز ۱۶/۱۰/۰۴، شورای کارخانه در مقابل در شمارهٔ ۱ کارگاه شمارهٔ ۱، نتایج مذاکرات خود را با مدیران آپل اعلام نمودند. آنان مطرح کردند که مدیریت آپل همچنان به بی کار سازی ۱۲ هزار کارگر پافشاری نموده و از آن عقب ننشسته است. با اعلام این خبر از طرف شورای کارخانه، کارگران اعتصابی از طریق اعلام رأی مخفی، ادامهٔ اعتصاب را تصویب کردند.

۲۰۰۴/۱۰/۱۷

ادامهٔ اعتصاب کارگران آپل بوخوم، تأثیرات گسترده ای در تمام کارخانه های آپل سرتاسر اروپا داشت. اکثر کارخانه ها یا در حال توقف تولید بودند، و یا این که در صد بسیار نازلی

۲۰۰۴/۱۰/۱۸

امروز صبح شورای کارخانه ایل بوخوم، کارگران را دعوت به یک گرد هم آئی نمود. کارگران در این گرد هم آئی اعلام کردند که اعتصاب را ادامه خواهند داد. ساعتی پس از این گرد هم آئی نمایندگان مدیریت ایل بوخوم با حضور در مقابل دروازه های مختلف ایل، کوشش نمودند که از طریق تهدید و استناد به "غیر قانونی" بودن اعتصاب، دروازه های کارخانه را باز نمایند. این کوشش مذبحانه با مقاومت جمعی کارگران روبرو گشته و دروازه های کارخانه هم چنان مسدود ماندند.

کارگران ایل در آنتورپن بلژیک اعلام کردند آنها در پشتیبانی از اعتصاب کارگران ایل بوخوم و حمایت از فراخوان اتحادیه فلزکاران اروپا در تظاهرات روز سه شنبه ۱۹/۱۰/۲۰۰۴ شرکت خواهند کرد. مدیریت ایل بوخوم با انتشار اطلاعیه ای خواستار آن گردیده است که کارگران اعتصاب را متوقف نموده و به سر کار خود باز گردند، چرا که این امر «در خدمت حفظ کارخانه ایل بوخوم خواهد بود». مدیریت ایل بوخوم در عین حال در این اطلاعیه برای اولین بار مسأله دخالت دادن نیروهای انتظامی موجود در کارخانه جهت پایان دادن به اعتصاب را مطرح نموده است.

هندرسن مدیر جنرال موتورز، در یک مصاحبه با روزنامه "جهان در روز یکشنبه" (Sonntag Welt am) کارگران را تهدید کرده است چنانچه به سر کار خود باز نگردند، کارخانه ایل بوخوم بسته خواهد شد. در جواب به این تهدیدات، کارگران قطع نامه ای را بلافاصله تصویب نمودند. در این قطع نامه آمده است: «... ما مبارزه خود را برای حفظ اشتغال تک تک کارگران ادامه خواهیم داد. در عین حال بار دیگر مخالفت خود را با هر طرحی که جهت دست برد زدن به حقوق و مزایای ما باشد، اعلام می کنیم. و تا زمانی که خواسته های ما مورد پذیرش قرار نگرفته، به سر کار باز نخواهیم گشت». با در نظر گرفتن کوشش هایی که از جانب وزیر اقتصاد آلمان (عضو حزب سوسیال دموکرات) و بخشی از شورای کارخانه و جناح راست اتحادیه فلزکاران جهت پایان دادن به اعتصاب انجام می گیرد، کارگران در قطع نامه فوق بار دیگر تأکید کردند که: «تنها مرجع تصمیم گیری در مورد چگونگی ادامه اعتصاب، فقط خود کارگران هستند».

بحث های متفاوتی در میان کارگران جریان دارد. کارگران پیشرو کوشش می کنند توضیح دهند که بحران کنونی، نه فقط بحران کنسرن جنرال موتورز، بلکه بحران عمومی نظام سرمایه داری بوده و در عین حال هجومی است که از طرف انحصارات مختلف اتومبیل سازی جهت استثمار شدیدتر کارگران و افزایش میزان تولید انجام می گیرد. مضافاً این که جنرال موتورز خواهان آن است که سهم خود را در بازار جهانی در رقابت با انحصارات اتومبیل سازی اروپا افزایش داده و مجدداً مقام اول را کسب کند. در سال ۲۰۰۰ انحصارات اتومبیل سازی اروپا ۳۰/۶٪ بازار جهانی اتومبیل را در اختیار داشتند، در حالی که جنرال موتورز ۲۶/۷٪ این بازار را به خود اختصاص داده بود. این رقابت و کسب هژمونی را انحصارات از طریق بی کار سازی کارگران و پائین آوردن دستمزد آنها می خواهند عملی سازند.

جنب و جوش زیادی در میان کارگران ایل در شهرهای مختلف جهت برگزاری هرچه با شکوه تر تظاهرات سرتاسری در اروپا به چشم می خورد. موضوع مرکزی تظاهرات های روزهای دوشنبه (Montags Demo) بر علیه طرح "هارتز - ۴" دولت آلمان در این روز حول اعتصاب کارگران ایل، توضیح حقانیت این مبارزه و بسیج افکار عمومی جهت حمایت از این مبارزه و شرکت در تظاهرات مرکزی فردا بود. در این تظاهرات ها که در بیش از ۱۵۰ شهر آلمان برگزار گردید، اقدام به جمع آوری کمک مالی جهت حمایت از مبارزه درخشان کارگران ایل به عمل آمد.

در همین روز کارگران بخش لوازم یدکی کمپانی "Thyssen Krupp" دست از کار کشیدند. مدیران این کمپانی اعلام کرده بودند که از ۱۳۰۰ کارگر این بخش، تعداد ۳۵۰ تا ۴۰۰ کارگر بی کار شده و بقیه به شهرهای دیگر منتقل خواهند شد. این کارگران در تجمع خود که «مبارزه درخشان کارگران ایل به عنوان نمونه ای که باید سرمشق مبارزه آنان قرار گیرد» یاد کردند.

حزب مارکسیست - لنینیست آلمان با ارسال پیامی به کارگران اروپا با عنوان: "درودهای هم بستگی از آلمان به تظاهرات سرتاسری اروپا"، که به زبان های آلمانی، فرانسوی،

انگلیسی و اسپانیایی انتشار یافته است، خواستار شرکت تمام کارگران در این تظاهرات می شود. در این پیام آمده است: «... مدیریت جنرال موتورز تصمیم گرفته است ۱۲ هزار نفر را در کارخانه های مختلف در اروپا بی کار نماید. ۱۰ هزار نفر از ایل آلمان، ۶۰۰ نفر اسپانیا، ۶۰۰ نفر بلژیک و ۵۰۰ نفر در سوئد. علاوه بر آن مدیریت جنرال موتورز می خواهد سالانه ۵۰۰ میلیون یورو از طریق بالا بردن ساعات کار و پائین آوردن دست مزد کارگران، صرفه جویی نماید. تنها کارگران ایل نیستند که با خطر بی کار سازی روبرویند، بلکه صدها هزار کارگر در کارگاه ها و مؤسسات دیگر که در ارتباط با ایل قرار دارند، در معرض اخراج و بی کاری اند. ۹۶۰۰ کارگر ایل بوخوم از ۱۴ اکتبر دست به اعتصاب زده و اعلام کردند: «ما اجازه نخواهیم داد که ما را تحت فشار قرار بدهند، ما چیزی نداریم که از دست بدهیم، ولی خیلی چیزها می توانیم به دست آوریم». این مبارزه از پشتیبانی سرتاسری مردم آلمان برخوردار است. آنان مبارزه سختی را در برابر بزرگ ترین کنسرن اتومبیل سازی جهان سازمان داده و به پیش می برند. تمام رسانه های بورژوازی سعی در این دارند که نشان دهند این مبارزه بی فایده است. ولی بوجود آمدن کمیته های مختلف هم بستگی از خانواده های کارگران اعتصابی، و سایر مؤسسات و رشته های تولیدی در آلمان و در بسیاری از کشورهای جهان (از طریق اعلام هم بستگی با این مبارزات) توطئه های گوناگون کارفرمایان، دولت امپریالیستی آلمان و رسانه های متعلق به بورژوازی را خنثا نموده و اعتصاب کارگران ایل را مورد توجه ویژه افکار عمومی آلمان قرار داده است. تهاجم مدیران جنرال موتورز متوجه همه ماست. از این رو اعتصابات عمومی کارگران و کارکنان جنرال موتورز در سرتاسر اروپا می تواند تأثیر بین المللی عظیمی بر مبارزه ما بگذارد». پیام حزب مارکسیست - لنینیست آلمان با شعار "پرولتاریای جهان متحد شوید" پایان می یابد.

۲۰۰۴/۱۰/۱۹

امروز روزنامه "دی ولت" (Die Welt) اعلام کرد که بر مبنای اخبار کسب شده از منابع ایل، مدیریت کارخانه تصمیم به اخراج رهبران اعتصاب گرفته است. منتها اعلام این خبر را به بعد از پایان تظاهرات سرتاسری در اروپا به تعویق انداخته است. ناشی از اعتصاب ایل بوخوم، تولید در ایل آنتورپن بلژیک متوقف شده و بعد از ظهر امروز تولید در شهر روسلهایم آلمان نیز متوقف خواهد شد.

از ساعت ۱۰ صبح، اکسیون مرکزی در شهر بوخوم با شرکت ۵ هزار نفر شروع شده در ساعت ۱۱ صبح به بیش از ۲۵ هزار نفر رسید. علاوه بر کارگران ایل، هزاران کارگر از شهرها و کارخانه های مختلف از جمله صنایع فولاد، کارگران معادن، دایملر کرایسلر، پورشه (Porsche)، کارگران کارخانه های تولید مواد شیمیایی، نمایندگان تظاهرات دوشنبه ها، شاگردان مدارس و دانشجویان به شهر بوخوم آمده و در تظاهرات شرکت کردند. هیأت نمایندگی کارگران ایل شهر (Gleiwitz) از لهستان با استقبال گرم تظاهرات کنندگان روبرو شدند.

هیأت نمایندگی حزب مارکسیست - لنینیست آلمان، که خود را به کارخانه ایل شهر آنتورپن بلژیک رسانده بودند، اطلاعیه این حزب را در مقابل درهای ورودی و خروجی این کارخانه پخش نمودند. کارگران آنتورپن اعلام نموده بودند که در هنگام تعویض شیفت به مدت ۲۰ دقیقه در هم بستگی با تظاهرات سرتاسری دست از کار خواهند کشید. از آن جایی که لوازم یدکی مورد نیاز این کارخانه از ایل بوخوم تأمین می شود، مدیریت کارخانه بخش اعظم کارگران را به خانه هایشان فرستاده اند و در صورت نیاز از طریق تلفن جهت حضور در سر کار به آنان اطلاع داده خواهد شد. عده ای از کارگران آنتورپن اعلام کردند چنانچه در شیفت آنان، تولید هم چنان متوقف باشد، به شهر بوخوم آلمان رفته و از نزدیک شاهد مبارزه کارگران ایل بوخوم خواهند شد.

در شهر روسلهایم تعداد ۲۰۰۰۰ نفر در تظاهرات شرکت کرده بودند. شعار مرکزی تظاهرات که به شکل کُر، به طور متوالی در جریان راه پیمایی از طرف شرکت کنندگان خوانده می شد، عبارت بود از: "هم کاران ما در بوخوم نشان دادند که راه حل، مبارزه عمومی در کل کنسرن می باشد" (*).

در شهر کابیزرلاوترن، بیش از ۳ هزار نفر از کارگران اُپل از ساعت ۱۰ صبح دست از کار کشیده و در ساعت ۱۱ در درون محوطه کارخانه به تظاهرات پرداختند.

بیش از ۱۰۰ هزار نفر در ۱۰ کشور اروپایی در این تظاهرات شرکت کردند. در حدود ۵۰ هزار نفر آنها از کارگران و شاغلین جنرال موتورز بودند.

در میتینگ پایانی شهر روسلزهیم اعلام شد که کارگران امروز به سر کار باز نخواهند گشت. اعلام این خبر با کف زدن های ممتد کارگران روبرو گشت. علاوه بر آن، اعلام این که کارگران برزیل در سه کارگاه جنرال موتورز به عنوان هم بستگی با کارگران اُپل بوخوم اعصاب نموده اند، اوج شادمانی بیش از ۲۰ هزار شرکت کننده در تظاهرات روسلزهیم بود.

اما اشکال اساسی در شهر روسلزهیم این بود که پیش روان کارگری قادر نشدند از فرصت به دست آمده ناشی از روحیه مبارزاتی حاکم بر تظاهرات، پیش نهاد اعتصاب و توقف تولید را داده و همانند کارگران اُپل بوخوم، پست های نگرهبانی در مقابل دروازه های ورودی به وجود آورده و مانع از اقدامات توطئه گرانه مدیران اُپل گردند. مدیران اُپل از عدم هوشیاری کارگران استفاده کرده و بلافاصله بعد از خاتمه میتینگ، کارگران را تحت عنوان این که لوازم یدکی موجود نیست، به مدت سه روز به خانه هایشان فرستادند. این تاکتیک مدیران اُپل در روسلزهیم باعث گردید که کارگران بعد از اتمام میتینگ، پراکنده شده و عملاً امکان برگزاری هرگونه تجمع و گردهم آئی را از دست دادند.

در بوخوم ولی حال و هوای دیگری بود. چشم ها همه متوجه کارگران اُپل بوخوم است. آیا بعد از ۶ روز اعتصاب، مقاومت کارگران به پایان خواهد رسید؟ آیا توطئه های مدیران اُپل و رهبران سازش کار اتحادیه های کارگری و شورای کارخانه به ثمر خواهد رسید؟ آیا مقاومت قهرمانانه کارگران اُپل بوخوم به مثابه چراغ راهنما به سرتاسر کنسرن جنرال موتورز گسترش پیدا خواهد کرد؟ آیا ... آیا ... همه اینها سئوالاتی است که اذهان بیش از ۳۰ هزار شرکت کننده در تظاهرات بوخوم را به خود مشغول داشته است. کارگران کارگاه های کوچکی که بود و نبودشان ارتباط با وضعیت اُپل دارد، هزاران دانشجویی که خود را هم سرنوشت با کارگران اعتصابی می دانند، کارگرانی که از شهرهای دیگر آلمان جهت هم بستگی به بوخوم آمده اند؛ از VW، Daimler Chrysler، Porsche، Siemens و ... آنهایی که خود در بهار و تابستان این سال مورد هجوم افسار گسیخته مدیران این کنسرن ها قرار گرفته و مبارزه شان توسط رهبران سازش کار اتحادیه ها به کج راه کشیده شده بود، همه و همه خود را در قامت رسای کارگران اُپل بوخوم می دیدند. آنها این مبارزه را ادامه پیکار کارگران معادن و به دنبال آن کارگران فولاد سازی در این منطقه می دیدند.

در جریان تظاهرات بوخوم، دو سیاست هم چنان در کنار هم به چشم می خوردند. سیاستی که توسط مدیران اُپل و جناح راست شورای کارخانه به پیش برده می شد که سعی داشتند از طریق پخش اخبار ضد و نقیض، اخلال در مبارزه مشترک کارگران به وجود آورند، از جمله این که گویا مدیران اُپل حاضر به مذاکره هستند و لذا باید اعتصاب را قطع کرد. و سیاستی که از جانب کارگران پیشرو تبلیغ و ترویج می شد، ناظر بر این که باید اعتصاب را به سرتاسر کنسرن گسترش داده و هوشیارانه در مقابل توطئه های مدیران کارخانه که باهدف ایجاد تفرقه در بین کارگران کارخانه های مختلف اُپل در کشورهای گوناگون به پیش برده می شود، ایستادگی کرده و ابتکار عمل را خود به دست گرفت. در همین رابطه شورای کارخانه پیش نهاد پایان دادن به اعتصاب و ایجاد "فضای مناسب" جهت مذاکره با مدیران اُپل را طرح نموده، در مقابل کارگران پیشرو، پیش نهاد مجمع عمومی جهت بحث و بررسی و تصمیم گیری در مورد چگونگی ادامه مبارزه را می دادند. پیش نهاد کمیته اعتصاب جهت ادامه اعتصاب و برگزاری مجمع عمومی در روز آینده مورد موافقت تظاهر کنندگان قرار گرفت.

بعد از تظاهرات با شکوه روز گذشته که در آن بیش از صد هزار نفر قدرت عظیم و همبستگی بین المللی کارگران را به نمایش گذارده بودند. اکنون می بایستی کارگران اُپل بوخوم در مورد چگونگی ادامه مبارزه بحث و تبادل نظر و تصمیم گیری می نمودند. شورای کارخانه پیش نهاد نمود که یک نفر در موافقت و یک نفر در مخالفت با ادامه اعتصاب بحث کرده و آن گاه رأی گیری به عمل آید. این پیش نهاد با اعتراض عمومی روبرو گشت. چرا که نه تنها سرنوشت ۶ روز مبارزه کارگران اُپل، بلکه تمامی آرزوها و انتظارات صدها هزار نفری که اعلام همبستگی نموده و یا به طور فعال در تظاهرات

سرتاسری شرکت کرده بودند، با موفقیت و یا شکست این مبارزه گره خورده بود. مضافاً این که این گونه رأی گیری خلاف سبک کاری بود که کارگران، در طول این شش روز به پیش برده بودند که در آن تصمیمات خود را بعد از بحث و تبادل نظر کافی اتخاذ می نمودند. این امر به ویژه در شرایطی که نتایج این تصمیم گیری تنها در محدوده کارگران اُپل بوخوم باقی نمانده و تأثیری عظیم بر رشد و تعالی جنبش کارگری و جنبش عمومی مردم داشت. به جرأت می توان گفت که کارگران تمامی برگ های برنده را در اختیار داشتند. ۳۰ میلیون یورو خسارت مالی روزانه جنرال موتورز ناشی از توقف تولید، میلیون ها انسانی که خود را در کنار و هم سنگر کارگران اُپل می دیدند و ده ها هزار نفری که به طور فعال به همبستگی با این کارگران پرداخته بودند، از جمله کارت های برنده ای به حساب می آمدند که کارگران اُپل در اختیار داشتند. به قول یکی از کارگران اُپل: «... نتایج این مبارزه می بایست آشکار سازد، کسانی که به آینده کارگران و خانواده های آنها هجوم می آورند، توفان درو خواهند کرد ... در عین حال ما کارگران می آموزیم که باید مبارزه سختی را به پیش ببریم ...».

دروازه های اُپل همچنان مسدود بودند و کارگران بدون خستگی همچنان در مورد تظاهرات باشکوه امروز و چگونگی برگزاری مجمع عمومی فردا بحث های خلاق را به پیش می بردند. شورای کارخانه موظف شد مجمع عمومی روز آینده را فرا بخواند.

۲۰/۱۰/۲۰۰۴

امروز با توجه به وضعیت ترسیم شده، روز سرنوشت ساز بود. شیفت صبح پست های نگهبانی را از شیفت شب تحویل گرفته و خود را برای رأی گیری آماده می کنند. تمام چشم ها به کارگران اُپل دوخته شده است. این چشم های نگران بدون شک تنها متعلق به شهر بوخوم و یا آلمان نبود. بالاخره در ساعت ۱۱ صبح، مجمع عمومی کارگران اُپل در سالن کنگره شهر بوخوم با اتخاذ تدابیر امنیتی شدیدی از جانب مدیران اُپل، رهبران اتحادیه فلزکاران آلمان و شورای کارخانه تشکیل شد. تنها کارگران اُپل بوخوم حق ورود به سالن را داشتند. یک نماینده از اتحادیه فلزکاران و نماینده ای از شورای کارخانه، حق سخن رانی داشتند و به هیچ یک از کارگران اعتصابی اجازه قرار گرفتن در پشت میکروفن و طرح نظرات خود داده نشد. متن قرائت شده توسط دو نفر فوق که می بایست در مورد آن رأی گیری شود، چنین بود: «آیا شورای کارخانه مذاکرات خود را با مدیران اُپل ادامه داده و کارگران به سر کار خود برگردند؟ آری یا نه؟». این فرمول بندی نا روشن در واقع توطئه ای بود که اتحادیه فلزکاران و شورای کارخانه در هم آهنگی با مدیران اُپل به آن دست زدند. اگر کارگران جواب آری می دادند، می بایستی به سر کار خود باز گردند و اگر جواب منفی می دادند، در این صورت مذاکره با مدیران اُپل نمی توانست انجام گیرد. نوع دیگری هم می شد این سؤال را طرح کرد: «آیا اعتصاب را ادامه دهیم و با مدیران اُپل مذاکره کنیم؟ آری، یا نه؟». در واقع شورای کارخانه با این فرمول بندی و ندادن امکان برای این که کارگران در مورد هر دو نوع فرمول بندی بحث کرده و بعد از آن پرسوه رأی گیری آغاز شود، عملاً کارگران را در مقابل یک انتخاب قرار دادند و آن این که اگر شما اعتصاب را ادامه دهید، ما مذاکره نخواهیم کرد. و بدین ترتیب رهبران اتحادیه فلزکاران و شورای کارخانه، ماهیت خود را به مثابه بازوی دراز شده کارفرمایان بار دیگر نشان دادند. بسیاری از کارگران به علت محدودیت سالن، حتاً قادر نشدند به درون سالن راه پیدا کنند.

در ساعت ۱۳/۴۵ نتایج رأی گیری اعلام شد. ۱۷۵۹ نفر رأی به ادامه اعتصاب، ۴۶۴۷ نفر رأی به ادامه مذاکره و بازگشت به محل کار و ۵۷ نفر رأی باطله دادند. بدین ترتیب علارغم فشار مدیران اُپل، دولت امپریالیستی آلمان، وسایل ارتباط جمعی وابسته به سرمایه از یک سو و توطئه های رهبران اتحادیه فلزکاران و شورای کارخانه از سوی دیگر، ۲۵٪ رأی به ادامه اعتصاب و ۱۰٪ رأی متنع دادند. و بدین گونه ۷ روز اعتصاب درخشان کارگران اُپل پایان یافت.

کارگرانی که رأی به پایان اعتصاب دادند، انگیزه های گوناگون داشتند. برخی خواهان از سرگیری مذاکرات بودند، برخی فرصت بحث و تبادل نظر در رابطه با فرمول بندی ارائه شده به دست نیاورند و بالاخره فشار مالی ۷ روز اعتصاب و عدم دریافت مزد، انگیزه های متفاوتی بودند که در ارقام ارائه شده خود را نشان نمی دهند. البته هنوز سرنوشت این مبارزه تعیین نگردیده است. روزهای آینده نشان خواهد داد که مذاکرات و این گونه رأی

بی وقفه، قهوه، چای و مواد غذایی در اختیار کمیته اعتصاب قرار دادند، موفق به جمع آوری ۸ هزار یورو کمک مالی به صندوق اعتصاب گردیدند. او در خاتمه اعلام کرد که کمیته ما مشغول جمع بندی از فعالیت های خود می باشد، چرا که «ما در آینده شاهد بسیاری از مبارزات مستقل کارگران خواهیم بود...».

کارگری از ایل در حالی که به بیان خشم و تنفر کارگران از تاکتیک مزورانه شورای کارخانه می پرداخت، اعلام کرد: «... با وجود همه اینها آنچه که در میان کارگران تعیین کننده می باشد، غرور افتخار آمیزی است از این که آنها جزو کارگرانی هستند که چنین مبارزه درخشانی را به پیش بردند...».

کارگر دیگری بیان داشت: «علاوین این که این مبارزه با یک شکست تاکتیکی خاتمه یافت، ولی بدون شک مبارزات آینده از سطحی ادامه پیدا خواهد کرد که اکنون کارگران ایل به آن رسیده اند. ما کارگران خواهیم آموخت که نه به دفاع، بلکه به حمله باید بپردازیم ... ما باید مبارزه ای را بکنیم که کارگران ایل بوخوم انجام دادند. مدیران جنرال موتورز اکنون دیگر دریافتند که بوخوم در کجا قرار دارد...».

اغراق آمیز نیست اگر بگوئیم که در روزهای بعد از پایان اعتصاب ایل، موضوع اصلی گفتگوها در درون اتحادیه ها، انجمن های کارگری، کارخانه های بزرگ و کوچک، هم چنان اعتصاب هفت روزه بوخوم، نتایج آن و راه کارهای مبارزات آینده می باشد.

در تاریخ ۱۰/۲۶/۸۰ یعنی ۴ روز بعد از خاتمه اعتصاب، در حالی که شورای کارخانه با مدیران ایل در حال مذاکره بودند، اعلام شد که دو نفر از کارگران (یکی عضو شورای کارخانه و دیگری کارگری از بخش مونتاژ) به عنوان "رهبران بزه کاران"، حکم اخراج فوری خود را دریافت داشته اند. قابل توجه است که دو روز قبل هفته نامه فوکوس (FOCUS) که در مونیخ انتشار یافته و طرفدار هارترین جناح سرمایه داری آلمان است، طی مقاله تحریک آمیزی، دو نفر دیگر از کارگران ایل را به عنوان "رهبران بزه کار" که گویا یکی از آنها عضو حزب مارکسیست-لنینیست آلمان است، معرفی نموده و صحبت از آن می کند که عده ای انگشت شمار از عناصر رادیکال باعث این شورش غیر قانونی گردیدند. این کوششی است که قلم به دستان مزدور سرمایه جهت تفرقه در درون کارگران ایل از سوئی و تبلیغات زهرآگین ضد کمونیستی از سوی دیگر به کار می برند.

موج انزجار در میان کارگران از خبر اخراج دو نفر از هم زمانشان همه جا به چشم می خورد. "کمیته حمایت از کارگران ایل" بلافاصله تشکیل جلسه داده و با انتشار فراخوانی، تمام کارگران و مردم را به حمایت از کارگران اخراج شده دعوت نمود. در این فراخوان خطاب به کارگران ایل آمده است: «کسی که به شما تهاجم نماید، به همه ما تهاجم کرده است». اتحادیه فلزکاران استان نورد راین وستفالن اعلام کرد که اتحادیه، تمام اقدامات حقوقی برای باز پس گرفته شدن حکم اخراج به عمل خواهد آورد. با اعلام رسمی خبر اخراج دو نفر از کارگران ایل، موج هم بستگی در سرتاسر شهرهای آلمان به سوی "کمیته حمایت از اعتصاب ایل" سرازیر شده است. این کمیته متنی را برای جمع آوری امضاء به زبان های آلمانی، فرانسوی، انگلیسی و اسپانیایی منتشر نمود.

در روز ۲۰۰۴/۱۱/۵ یکی دیگر از رهبران و سخن گویان اعتصاب کارگران ایل حکم اخراج دریافت کرد. چهره او را بسیاری از مردم در وسایل ارتباط جمعی در حال مصاحبه با خبرنگاران بارها دیده بودند. جالب توجه این که هم زمان با دادن حکم اخراج به او، مسئول کارگزینی به وی پیش نهاد داده بود که مبلغ ۳۵ هزار یورو به عنوان بازخرید قبول کرده و خود داوطلبانه از کارخانه ایل بیرون برود، در غیر این صورت: «اگر این بار اخراج نشوی، به زودی مواردی پیدا خواهد شد که موجب اخراجت گردد».

وکلاهی وی با انتشار یک اطلاعیه مطبوعاتی، اخراج فوری وی را فاقد هرگونه پایه حقوقی دانسته و تصمیم مدیران ایل را یک تصمیم سیاسی برای "تنبیه" وی و رهائی از فعالیت های یک پیشرو و رهبر کارگری و همچنین ایجاد رعب و وحشت در میان سایر کارگران دانسته و اعلام نمودند که وی هم چنان در محل کار خود حاضر شده و به کار خود ادامه خواهد داد. مدیران ایل که با موج اعتراض کارگران و حتا شورای کارخانه روبرو شده اند، پرونده وی را به دادگاه کار ارجاع داده اند. احتمال داده می شود که این دادگاه حکم خود را در ماه آوریل ۲۰۰۵ اعلام نماید.

در حالی که مذاکرات بین شورای کارخانه و مدیران ایل در جریان است، اخبار متفاوتی در روزنامهها از تصمیمات مدیران جنرال موتورز انتشار می یابد. باز خرید عده ای، انتقال

گیری توطئه آمیز چه نتایجی به بار خواهند آورد.

یک روز پس از خاتمه اعتصاب، تمام اهرم های بورژوازی به کار افتاده بود تا اعلام کنند که بالاخره "عقلانیت" پیروز شد. بیش از همه مدیران جنرال موتورز اظهار رضایت داشتند. البته این آخری ها حق هم داشتند، چرا که ادامه هر روز اعتصاب، ۳۰ میلیون یورو برای آنها "خسارت" داشت. و هنوز ناشی از عواقب این اعتصاب، کارخانه های ایل در بلژیک و انگلستان نمی توانند همه بخش های کارخانه را به کار اندازند. در این میان اما بحث و گفتگو بین کارگران هم چنان ادامه دارد. آنچه بیش از همه مشهود است، این که کارگران ایل بوخوم با افتخار تمام از مبارزه درخشانی که به پیش برده اند، نام می برند.

در همین روز حزب مارکسیست-لنینیست آلمان، جلسه ای را با عنوان: "۷ روز درخشان در اکتبر، آموزش های اعتصاب ایل" در شهر بوخوم ترتیب داد. در این جلسه بیش از ۳۷۰ نفر شرکت کرده بودند. کارگرانی که بلافاصله بعد از پایان شیفیت، خود را به جلسه رسانده بودند، نمایندگانی از کمیته های مختلف پشتیبانی از کارگران ایل، نمایندگانی از جنبش "تظاهرات دوشنبه ها" و ... حاضرین در این جلسه بودند. در این جلسه، رهبر حزب مارکسیست-لنینیست آلمان، اشتفان اینگل، سخن رانی نموده و به جمع بندی از این اعتصاب پرداخت. او با اشاره به مبارزاتی که در این سال انجام یافته بود، از مبارزه کارگران فلزکار برای ۳۰ ساعت کار در هفته تا مبارزه کارگران زمینس و دایملر کرایسلر که به طور هم زمان در مجموعه کنسرن انجام گرفت و بالاخره مبارزه کارگران با رهبران اتحادیه ها که در جریان این مبارزات، همواره به مثابه سدی در مقابل رادیکالیزه شدن اعتصابات عمل می کردند و بالاخره اعتصاب کارگران ایل که اوج این مبارزات بوده و نتایج گران بهائی برای جنبش کارگری و کمونیستی آلمان خواهد داشت. او با اشاره به تبلیغاتی که بلندگوهای وابسته به بورژوازی انجام می دهند که گویا ضعف مدیریت این یا آن کنسرن باعث بحران در این کنسرنها می باشد، بیان داشت که هدف این تبلیغات خارج نمودن نظام سرمایه داری از نوک هدف و به گم راه کشاندن افکار عمومی است. «اگر همه جا خطای مدیریت، موجب بحران گردیده است، در این صورت نظام سرمایه داری یک خطای مدیریت است، چرا که این بحران دامنه مجموعه نظام را گرفته است. اما واقعیت این است که این بحران ناشی از آن است که سازمان دهی نوین تولید بین المللی، آن حدی از تولید را ایجاد نموده که انبوهی از تولید اضافی ثمره آن می باشد که بازاری جهت فروش آن وجود ندارد». وی با مقایسه سبک کار حاکم در بین کارگران ایل و سبک کار بوروکراتیک رهبران اتحادیه ها، به بررسی تفاوت های این دو سبک کار در جنبش کارگری و کمونیستی پرداخت. او با انگشت گذاشتن به رشد آگاهی طبقاتی کارگران در جریان این پراتیک مبارزاتی، خواهان آن شد که کارگران بیش از پیش امر مبارزاتی خود را خود به دست گرفته و سرنوشت خویش را به دست کسانی که خود را نماینده کارگران دانسته و در رهبری اتحادیه ها جا خوش کرده اند، نسپارند.

او در خاتمه سخن رانی پرشور خود که به دفعات متوالی با کف زدن های حاضرین همراه می شد، اعلام کرد: «ما به عنوان حزب مارکسیست-لنینیست آلمان مایل بودیم بیش از آنچه که در رابطه با اعتصاب ایل انجام دادیم، انجام دهیم، از جمله در بسیاری از کارخانه ها، سازمان دهی اعتصاب در پشتیبانی از کارگران ایل لازم و ممکن بود. در کنار عوامل متعدد دیگر، نیروی اندک ما هنوز توان پیش برد این امر را ندارد...».

بعد از خاتمه سخن رانی رهبر حزب مارکسیست-لنینیست آلمان، میکروفن در اختیار شرکت کنندگان قرار گرفت تا به بیان نظرات خود بپردازند. کارگری که از کارخانه روسلهایم آمده بود، پشت میکروفن قرار گرفته و به شرح توطئه های شورای کارخانه در روسلهایم پرداخت و این که تبلیغات شورای کارخانه در روسلهایم بر این امر استوار بود که کارگران ایل بوخوم، تنها برای حفظ محل کار و منافع خود اعتصاب کرده اند. او توضیح داد که آنها را به علت فقدان وسایل یدکی به خانه هایشان فرستاده بودند، ولی در وسایل ارتباط جمعی اعلام کردند که آنها به طور معمول به کار خود ادامه می دهند. او جمع بندی خود را چنین بیان داشت: «ما کارگران ایل روسلهایم هم باید یاد بگیریم که امر خودمان را خود در دست بگیریم. ما بیهوده ساعت ها و روزها انتظار کشیدیم که شورای کارخانه در این زمینه فعال شود...».

زن یکی از کارگران ایل که عضو "کمیته حمایت از اعتصاب ایل" بود، با قرار گرفتن در پشت میکروفن بیان داشت: «در زندگی ما این روزها به مثابه به روی صحنه آمدن اولین بار یک نمایش نامه بود». او گفت آنها علاوه بر این که در تمام طول شبانه روز، به طور

Port در انگلستان نیز بی کار خواهد کرد.

در تاریخ ۲۰۰۴/۱۲/۱۴، اولین دادگاه کار در مورد رسیدگی به اخراج یکی از کارگران آپل تشکیل شد. قاضی دادگاه، پیش نهاد بازخرد کارگر مزبور را به نماینده آپل داد. وی با این پیش نهاد توافق نکرده و اعلام نمود که مسئله اخراج کارگر مزبور به عنوان یک پرنسپ برای مدیران آپل مطرح است. دادگاه به علت این که وکلای مدافع کارگر اخراجی، دلایل کتبی اخراج را به موقع دریافت نکرده اند، تا ماه آوریل به تعویق افتاد.

توافقات بین شورای کارخانه و مدیران آپل، با اعتراض عمومی کارگران روبرو شده و از آنجائی که تا ۲۰۰۴/۱۱/۱۲ هیچ کارگری اعلام آمادگی برای بازخردن نکرده بود، دو تن از رهبران شورای کارخانه که در عین حال رهبری کمیسیون مذاکرات با مدیران آپل را داشتند، استعفا دادند.

اعتصاب مجدد و اکیسون های سرتاسری در اروپا مورد بحث کارگران قرار می گیرد. رئیس جدید شورای کارخانه که خود عضو کمیسیون مذاکره با مدیران آپل بود، در تاریخ ۲۰۰۴/۱۲/۲۰ انتخاب شد. از ۳۷ نفر اعضاء شورای کارخانه، فقط ۲۳ نفر به وی رأی مثبت دادند. در روزهای ۲۰۰۵/۱/۱۰ در روسلزهامیم و ۲۰۰۵/۱/۲۸ در بوخوم، مجمع عمومی کارگران آپل تشکیل می شود تا اوضاع را مورد بحث قرار دهد. کارگران پیشرو در هر دو شهر در تلاشند که هم آهنگی لازم بین دو شهر بوجود آورده و خود را برای آغاز یک مبارزه جدید در سطحی وسیع تر آماده کنند.

در تاریخ ۲۰۰۵/۱/۲۱، مجمع عمومی کارخانه آپل روسلزهامیم تشکیل شد. در این جلسه ۸۵۰۰ نفر از کارگران شرکت کرده بودند. یک هیأت نمایندگی نیز از طرف کارگران آپل بوخوم به این مجمع عمومی آمده بودند. این هیأت شعاری را با خود آورده و در جلوی سن آویزان کردند، شعارشان این بود: "مبارزه متحد در تمام کنسرن برای حفظ هر محل کار". نمایندگان بوخوم با استقبال پرشور شرکت کنندگان روبرو شدند. وقتی رئیس شورای کارخانه در پشت میکروفن قرار گرفت، شرکت کنندگان شروع به هو کردن نمودند. تنها دخالت مأموران انتظامی کارخانه توانست جلوی خشم کارگران را بگیرد. بعد از پایان سخن رانی او، نمایندگان بوخوم پشت میکروفن قرار گرفتند تا صحبت کنند، ولی میکروفن ها را بسته بودند. با بالا گرفتن موج اعتراض همگانی، رئیس شورای کارخانه قول داد که سخن رانی نمایندگان آپل بوخوم در دستور جلسه قرار گرفته و آنها فرصت سخن رانی خواهند یافت. سپس نمایندگان کارفرما گزارشی از وضع کارخانه دادند. بعد از پایان گزارش آنان، مجدداً دوتن از کارگران آپل بوخوم پشت میکروفن قرار گرفتند. کف زدن های ممتد برای چند دقیقه تمام سالن را در خود فرو برده بود. سخن رانی های آنان چندین بار با کف زدن های حاضرین قطع می شد. به خصوص آنجا که یکی از نمایندگان با صدای بسیار رسا اعلام کرد: «این امر روشنی است که ما هم طبقه هستیم و نه دشمن و رقیب یک دیگر. دشمنان ما در شهر دیترویت (مرکز جنرال موتورز در اروپا) نشسته اند، آیا غیر از این است؟ ...» در این لحظه سالن یک پارچه مملو از شور و شوق و غرور طبقاتی بود. آنان سخنان خود را با این جمله به پایان رساندند: «ما اکنون در لحظه تصمیم گیری هستیم مبارزه را از سر گرفته و به تمام کنسرن گسترش دهیم».

در تاریخ ۲۰۰۵/۱/۲۲ اعلام شد با توجه به این که تنها ۱۵۰۰ نفر از ۶۵۰۰ نفری که باید باز خرید شوند آمادگی خود را برای باز خرید شدن امضاء کرده اند، لذا مدیران آپل مدت درخواست دادوطلبانه را تا ۲۵ فوریه تمدید نموده است.

در تاریخ ۲۰۰۵/۱/۲۸، مجمع عمومی آپل بوخوم برای اولین بار بعد از اعتصاب درخشان ۷ روزه تشکیل جلسه داد. در این جلسه بین ۴ تا ۵ هزار نفر از کارگران آپل شرکت کرده بودند. از جانب کارفرما، معاون جنرال موتورز در اروپا، کارل پتر فورستر در این جلسه شرکت نموده بود. از یک روز قبل از تشکیل مجمع عمومی، وی اعلام کرده بود که با دست خالی در این مجمع شرکت نخواهد کرد. ولی آنچه را که وی به عنوان دست پُر برای کارگران آپل آورده بود، به قول یکی از کارگران: «اعلام جنگ نه تنها به کارگران آپل، بلکه مجموعه کارگران آلمان بود». فورستر در سخن رانی خود هم چنان در مورد بی کار سازی ده هزار کارگر در اروپا و از آن میان ۲۹۰۰ نفر در بوخوم، به مثابه برنامه جنرال موتورز پافشاری کرد. علاوه بر آن پائین آوردن نزدیک به ۲۰٪ مزد کارگران باقی مانده، "هدیه" فورستر به کارگران آپل بود. او اعلام کرد چنانچه کارگران آپل، تن به درخواست

برخی شاخه های تولیدی به کارگاه های دیگر، بسته شدن کارخانه آپل در بوخوم، ... از جمله اخباری هستند که در مطبوعات انتشار می یابند.

همزمان با این که رهبران اتحادیه فلزکاران و شورای کارخانه وانمود می کنند که مذاکرات در حال پیش روی است، اخبار جدیدی از شورای کارگری جنرال موتورز در دیترویت انگلستان به بیرون درز کرده است. از جمله این که ۷۵۰۰ نفر از کارگران آپل در شهرهای مختلف به استخدام "مؤسسات انتقالی" (Auffangsgesellschaft) در خواهند آمد که وظیفه شان آموزش دادن کارگران جهت استخدام در رشته ها و صنایع دیگر است. کارگران به حق این "مؤسسات انتقالی" را دالان ورود به دوران بی کاری می نامند. ۲۵۰۰ کارگر دیگر نیز بازخرد شده و یا بازنشسته خواهند شد. انتشار اخباری از این نوع، مجدداً بحث های جدیدی را در میان کارگران و محافل کارگری به وجود آورده است، مبارزه سرتاسری در تمام کنسرن، نقش رهبران اتحادیه ها، بازسازی اتحادیه های رادیکال، تدارک برای اعتصاب جدید ... مضمون بحث های میان کارگران را تشکیل می دهند. توازن قوا در جهت سمت گیری های رادیکال و افزایش نفوذ عناصر پیشرو کارگری دائماً در حال تغییر است.

در تاریخ ۲۰۰۴/۱۱/۹ در یک جلسه عمومی در کارگاه های آپل، نتایج اولین دور مذاکرات و توافقات بین مدیران جنرال موتورز و شورای عالی مجموعه کارخانه های آپل اعلام گردید. بر طبق این توافق ۹۵۰۰ نفر (۵۰۰ نفر کمتر از رقم اعلام شده قبلی توسط مدیران جنرال موتورز در اکتبر ۲۰۰۴) در کارگاه های آلمان بی کار خواهند شد. از این تعداد ۶۵۰۰ نفر بازخرد، بازنشسته و یا به "مؤسسات انتقالی" فرستاده خواهند شد. ۲۰۰۰ نفر به بخش های دیگر جنرال موتورز و یا شرکت هایی که جنرال موتورز با آنها مؤسسات مختلط به وجود آورده، انتقال پیدا خواهند کرد. مدیران جنرال موتورز در عین حال اعلام کردند که بی کار سازی ۹۵۰۰ نفر، حداقل هدفی است که جنرال موتورز در کوتاه مدت باید بدان دست یابد. در عین حال آنها هم چنان مصمم اند سالیانه مبلغ ۵۰۰ میلیون یورو از هزینه (دست مزد کارگران) خود بکاهند. در عین حال چنانچه تا ۲۰ ژانویه ۲۰۰۵ تعداد قابل توجهی به طور دادوطلبانه بازخرد نشوند، در این صورت جنرال موتورز مجبور به بی کار سازی آنها خواهد شد.

رهبران اتحادیه و شورای کارخانه، با بوق و کُرنا تبلیغ می کنند که آنها مذاکرات را با موفقیت پیش برده و در نتیجه جلوی بی کارسازی های فوری را گرفته اند. ولی کارگران به خوبی می فهمند که این توافق نامه به مفهوم این است که ۹۵۰۰ کارگر وارد دالانی شده اند که در انتهای این دالان تابلویی آویزان شده است که روی آن نوشته اند: "بی کار". بر مبنای محاسبات موجود، انتقال این تعداد از کارگران به "مؤسسات انتقالی" برای مالیات دهندگان آلمان ۱۴ میلیون یورو خرج خواهد داشت.

در تاریخ ۲۰۰۴/۱۱/۱۰ اعلام شد که جنرال موتورز، ۲۰۰۰ نفر کارگر دیگر را در آنتورپن بلژیک، Zaragoza در اسپانیا، Trollhättan در سوئد، Ellesmere

و ۱۰۱ نفر رأی باطله به صندوق انداخته بودند. در واقع بیش از نصف کارگران آبل یا در این رأی‌گیری شرکت نکرده و یا به آن رأی منفی داده بودند. با وجود این شورای کارخانه با اکثریت نسبی آراء قرارداد را مورد تصویب قرار داده و امضاء نمود.

در ۲۰۰۵/۳/۱۹ مجمع عمومی کارخانه تشکیل جلسه داد. در این جلسه کارگران پیشرو با انرژی تمام، به افشای متن قرارداد و خیانت شورای کارخانه و رهبران اتحادیه فلزکاران پرداخته و رأی‌گیری سه روز پیش را ادامه سیاست مزورانه و فریب کارانه اکثریت شورای کارخانه نامیدند.

توجه به این نکته نیز ضروری است که مدیران همه این کمپانی‌ها با بی‌شرمی تمام، حداکثر اجحافات و فشارهای ممکنه را در طرح‌های اولیه خود مطرح می‌سازند تا چنانچه ناشی از مقاومت کارگران نتوانند خواسته‌های خود را عملی سازند، امکان مانور داشته و در عین حال رهبران اتحادیه‌ها و شورای کارخانه نیز امکان این را بیابند که تسلیم طلبی و سازش خود را به عنوان پیروزی در بوق و گُرنا بدمند، به قول معروف، "به مرگ می‌گیرند که به تب راضی شوند".

با سپری شدن ۶ ماه از اعتصاب درخشان ۷ روزه کارگران، نتایج رأی‌گیری و بحث‌های موجود در مجمع عمومی نشان داد که آگاهی طبقاتی کارگران در جریان عمل مبارزاتی شان رشد فزاینده‌ای یافته و یک هسته مرکزی قوی، رادیکال و مبارزه‌جویانه در کارخانه شکل گرفته است. رقم نزدیک به ۲۰۰۰ نفر از کارگرانی که به طور آگاهانه به قرار داد مزبور رأی منفی داده بودند، یعنی رقمی بیش از ۱۰٪ نسبت به رأی‌گیری خاتمه اعتصاب در اکتبر سال ۲۰۰۴، نشان روشنی از این امر بود. تأثیرات رشد این آگاهی و هم بستگی طبقاتی، بدون شک در مبارزات آینده کارگران آلمان به طور اعم و کارگران آبل به طور ویژه نمایان خواهد شد. نتایج حاصل از پراتیک مشخص مبارزاتی، آموزشگاهی است که کارگران درک خود را از مناسبات و روابط تولیدی افزایش داده و به نتایج ملموس برای مبارزات آینده خود دست می‌یابند. شعار اعتصاب همگانی در سرتاسر کنسرن که بارها و بارها از دهان کارگران شنیده می‌شد، راه‌نمای مبارزات آینده آبل خواهد بود.

از آنجائی که جنگ بین کارگران آبل و جنرال موتورز هنوز ادامه دارد، لذا جمع بندی نهایی در مورد مبارزه درخشان ۷ روزه کارگران آبل می‌تواند در پایان این مبارزه صورت گیرد، با وجود این می‌توان به برخی از نکات قوت و ضعف این مبارزه اشاره کرده تا از آنها جهت بهره‌گیری در نبردهای آینده استفاده شود.

این اعتصاب درست بود. کارگران فهمیدند که می‌توانند به طور مستقل اعتصاب کنند و به جنگ قوی‌ترین کمپانی اتومبیل‌سازی جهان بروند. آنها هفت روز متوالی به مثابه یک تن واحد و با اراده‌ای قوی، قدرت خود را به نمایش گذارند. کارگران در این پراتیک مبارزاتی آموختند که در برابر کنسرن‌های فراملی و دولت‌های حامی آنان، آنها نیز باید مبارزه خود را فراتر از این و یا آن کارخانه، فراتر از این شهر یا آن شهر، فراتر از این و یا آن کشور، بلکه باید در بُعدی جهانی سازمان دهند. آنها آموختند که اکثریت رهبران اتحادیه‌ها قشر اشرافیت‌کاری را تشکیل داده و به طبقه و آمال و آرزوهای آنان خیانت کرده‌اند. لذا آنان می‌بایست بیش از پیش مستقل از رهبران اتحادیه‌ها خود را سازمان‌دهی نموده و ارتباطات خود را با کارگران سایر رشته‌های تولیدی و هم‌چنین جنبش عمومی مردم، به ویژه بی-کاران گسترش دهند.

کارگران در جریان این مبارزه تجارب گران‌قدری را برای پیکارهای طبقاتی آینده کسب نمودند. اکنون بسیار مهم است که کارگران آبل، تجارب این مبارزه را به طور همه‌جانبه جمع بندی نمایند. آنان برای نبردهای آینده باید قادر شوند درجه سازمان‌دهی خود را ارتقاء داده و نقش پیشرویی در جهت بازسازی اتحادیه‌های کارگری رادیکال و واقعی و بیرون راندن رهبران سازشکار اتحادیه‌ها از درون جنبش کارگری ایفاء نمایند. و بالاخره و مهم‌تر از همه، جنبش کارگری آلمان و پیشروان کارگری، بدون داشتن حزب پیش‌آهنگ انقلابی _حزب کمونیست_ و بدون یک اترنناسیونال انقلابی، قادر نخواهند شد سیستم بربریت سرمایه‌داری و تهاجم افسار گسیخته آن را در هم شکنند.

– „Kollegen in Bochum haben’s vorgemacht,

(*)konzernweiter Kampf ist angesagt“

های وی بدهند، در این صورت جنرال موتورز تولید مدل Astra و Zafira پنج در را به بوخوم انتقال خواهد داد. پیش نهادات فورستر به زبان ساده یعنی این که آبل بوخوم با کارگران کمتر و مزد پائین‌تر، اتومبیل‌های بیشتری تولید کند. سخنان وی با هو کردن و سوت زدن کارگران پایان یافت. خشم کارگران حدی نداشت، از این رو فورستر در معیت ۶ تن از محافظین خود و با حضور بیش از ۸ ماشین پلیس، محل مجمع عمومی را ترک کرد. مجمع عمومی بیش از ۶ ساعت به طول انجامید. بیش از ۵۰ نفر از کارگران پشت میکروفون قرار گرفته و به رد کلیه "استدلالات" مدیر جنرال موتورز پرداختند. در این میان بیش از همه موضع نماینده اتحادیه فلزکاران که سخنان فورستر را "پیش نهاداتی با دورنما" توصیف نمود، تعجب و خشم کارگران را بیش از پیش برانگیخت. سخنان نخست وزیر ایالت نورد راین وستفالن (عضو SPD) با سوت زدن‌های ممتد کارگران روبرو شد. برخی از کارگرانی که پشت میکروفون قرار گرفتند به درستی به توضیح رابطه مستقیم فشار کارفرماها و قانون "هارتز-۴" دولت سوسیال دمکرات و سبزه‌ها پرداختند.

بیش از ۷۰٪ کارگران تمایل خود را جهت شروع مبارزه‌ای جدید، اما این بار در سرتاسر کنسرن در تمام آلمان اعلام نمودند. شرکت هیأت نمایندگی از آبل روسل‌هایم و سخن رانی آنان، نشانه‌ای از این امر بود که کارگران در جریان عمل مبارزاتی خود درک می‌کنند که بایستی هم سوئی بیشتری در میان خود به وجود آورده و به اتخاذ تاکتیک و سیاست‌های واحدی دست یابند. شکست تهاجم وحشیانه کارفرمایان و دولت حامی آنان در گرو مبارزه متحد کارگران است.

نمایندگان کارگران اتومبیل‌سازی Porsche طی نامه‌ای به نمایندگان کارگران آبل بوخوم، پشتیبانی خود را از مبارزات آنان اعلام نمودند، آنان در نامه خود ذکر کرده بودند که با شروع اعتصاب ۷ روزه آبل، آنان طی نامه‌ای به رهبران اتحادیه فلزکاران، خواستار این امر شده بودند که تمام کارگران اتومبیل‌سازی آلمان، مقاومت متحد و سازمان یافته‌ای را در دفاع از کارگران آبل بوخوم پیش ببرند. این نامه با گذشت بیش از ۲ ماه هنوز بی جواب مانده است.

در روز ۲۰۰۵/۳/۴ قرارداد مابین شوراهای مرکزی کارخانه‌های آبل و مدیران جنرال موتورز امضاء شد. طبق این قرار داد ده هزار کارگر در کارخانه‌های مختلف جنرال موتورز در اروپا با خرید و یا باز نشسته خواهند شد، تا سال ۲۰۰۷ مزد کارگران افزایش نخواهد یافت، کارگران آبل در بوخوم و روسل‌هایم دو مدل دیگر علاوه بر مدل‌های موجود باید تولید کنند. در مقابل جنرال موتورز متعهد شده است، که تا سال ۲۰۱۰ سیاست بی‌کار سازی را متوقف کند، هرچند که با توجه به تجارب گذشته نمی‌توان مطمئن بود که کارفرما به تعهدات خود عمل نماید. جنرال موتورز بر این باور است که با توافق نامه جدید قادر است مجدداً در بازار بین‌المللی مقام اول را کسب کند. ولی باید توجه داشت که رقبای جنرال موتورز نیز بی‌کار نشسته و برای حفظ مافوق سود خود، بازار جهانی را داوطلبانه در اختیار جنرال موتورز قرار نخواهند داد.

قرارداد مورد توافق بحث‌های شدیدی را در میان کارگران به وجود آورده است. در حالی که بخشی بر این نظرند که قرارداد جدید یک پیروزی است، بخشی دیگر از کارگران معتقدند، علارغم مبارزات درخشان آنان که کارفرما را مجبور به عقب نشینی نموده ولی مجموعه توافق نامه، منجر به فشار بیش‌تر و استثمار شدیدتر کارگران خواهد شد، از این رو باید مبارزه جدیدی را در سرتاسر کنسرن سازمان داد.

در روزهای ۱۵ و ۱۶ مارس، کارگران آبل امکان داشتند که رأی خود را در مورد قرارداد فوق اعلام دارند. علی‌رغم این که در روز ۱۹ مارس مجمع عمومی کارخانه تشکیل جلسه می‌داد و متن قرارداد می‌توانست قبل از رأی‌گیری مورد بحث همگانی قرار گیرد، منتها شورای کارخانه اخذ رأی را قبل از تشکیل مجمع عمومی انجام داد. عده‌ای از اعضای شورای کارخانه با انتشار بیانیه‌ای عدم رضایت خود را اعلام کرده و کارگران را دعوت به دادن رأی منفی و با عدم شرکت در این رأی‌گیری فرمایشی نمودند، چرا که اکثریت قابل توجهی از کارگران، حتاً متن این قرارداد را ندیده بودند.

بعد از پایان رأی‌گیری معلوم شد از تعداد ۹۲۵۰ نفر از کارگران آبل، تنها ۶۱۸۴ نفر در رأی‌گیری شرکت نموده بودند. از این تعداد ۴۲۱۲ نفر رأی مثبت، ۱۸۷۱ نفر رأی مخفی